

Laudate Dominum

„Dicsérjétek az Urat!” – Az Üllői Katolikus Egyházközség lapja. XXIV évfolyam 2. szám

Segíts Szent János, pusztában kiáltó...

Mi üllőiek talán nem is tudjuk, micsoda kiváltság, hogy templomunkat Keresztelő Szent János tiszteletére szentelték fel 1757. június 25-én! Ugyanis Szűz Mária, a legszentebb Istenanya után Keresztelő Szent Jánosé az első hely a világ megváltásának történetében. Maga az Üdvözítő hirdeti róla, hogy „asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál”.

Közvetlenül Jézus előtt járt, előkészítette az utat számára, és hozzá vezette az embereket. Milyen nehéz feladat volt ez akkor és ma is, hiszen az igehirdetőnek mindenkor meg kell találnia annak a módját, hogy hogyan lehet meggyőzően, eredményesen beszélni az Úrról, hogyan lehet hitelesen hirdetni az örömhírt anélkül, hogy a saját személyünk kerülne a középpontba.

A Keresztelő az Ószövetség utolsó prófétája, aki bűnbánatot hirdetett, a pusztában prédikált, és megtérésre szólított fel kivétel nélkül mindenkit. Ő mutatta be a világnak Krisztust: Íme, az Isten Báránya! János az igehirdetők legnagyobbika, hiszen ő volt a szó, és Jézus az Ige!

Nem véletlen, hogy míg a többi szentnek a halála napját ünnepeljük, addig Keresztelő Szent János esetében a születésének napja az ünnep. Világító fáklya volt ő, aki nem tért el az igazságtól, és tanúságot tett az Isten Fiáról. Az életéről olvasva gondolkodjunk el azon mi is, hogy vajon megteszünk-e mindent Krisztusért, az evangélium útján járunk-e, hirdetjük-e az ígét, és Szent János példája nyomán elvezetjük-e az Úrhoz a ránk bízottakat?

Micsoda példakép, micsoda közbenjáró az, akinek ilyen fontos szerepet szánt a Mennyei Atya! Élünk hát a lehetőséggel, és bajunkban, bánatunkban, szükségünkben kérjük templomunk védőszentjét: „segíts Szent János, pusztában kiáltó”!

Üllő, 2026 templombúcsú ünnepén

szerkesztőség

Az elmúlt időszak eseményeiből

Nagypénteki keresztút a Pilisben

Húsvéti fényliturgia

Úrnapi sátor

Csülökfesztivál

Templomunk kántorai

Számos bajjal, gonddal, problémával küzd egyházközségünk, viszont egy dologban hihetetlenül szerencsések vagyunk, s ez a szentmiséket és szertartásainkat lélekemelővé, élményszerűvé tevő zenés, énekes kíséret. Két tapasztalt kántorunk mellett hat fiatal is végzi nekünk ezt az áldásos tevékenységet. Örüljünk, és adjunk hálát a Jóistennek ezért az áldott állapotért!

Itt pedig köszönetünket kifejezve önzetlen szolgálataikért, bemutatjuk kántorainkat a hívó közösségnek.

Mezei Zsófia

35 évvel ezelőtt, a bér málkózásra készülve az egyik szentmisén nem volt orgonista, ami nagyon furcsa volt számomra. Akkor fogalmazódott meg bennem, hogy ha az idős kántor, Gyuszi bácsi (Horváth Gyula) valami miatt nem tud átjönni Vecsésről, akár én is helyettesíthetném, hiszen akkor már több éve zongoráztam. Bejelentkeztem Lipót atyánál, aki meglepődve fogadott, de bizalmat szavazott nekem, és felvitt a karzatra, hogy megmutassa a hangszert.

Nos, akkor értettem meg, hogy az orgona teljesen más, egyáltalán nem hasonlít a zongorára, és hogy egy kántornak rengeteget kell tanulnia ahhoz, hogy egyházzenei szolgálatot vállaljon. Lipót atya támogatásával még azon a nyáron felvételiztem a kántorképzőre, és négy éven keresztül szorgalmasan orgonáltam, énekeltem, szolfézt, karvezetést és gregoriánt tanultam. El kellett sajátítani a liturgikus ismereteket, illetve az összhangzattan szabályait is. Olyan nagy egyházzeneszektől tanulhattam, mint G. Horváth József (Rauscherné G. Horváth Gyöngy kántorunk nagypapája), dr. Mezey János, Virágh András, Gergely Ferenc, Kopeczky Alajos, Tardy László.

A négyéves tanfolyam alatt életre szóló barátságot kötöttem Varga Tamás atyával, és olyan lelki élményeket szereztem, amelyek későbbi életemre is meghatározóak voltak. 1994-ben kaptam meg kántori okleveletem, amikor Gyuszi bácsi – idős korára való tekintettel – bejelentette, hogy visszavonul, így 1994 szeptemberétől én vettem át a zenei szolgálatot az üllői templomban.

Egyetemi tanulmányaim, majd később munka és család mellett is hivatásomnak tekintettem a kántori szolgálatot. Ebben szerencsére nem voltam egyedül, hiszen hamarosan csatlakoztak hozzám mások is: húgom Márti, illetve G. Horváth Gyöngy (mind a mai napig „kollégám” és nagyon jó barátnőm) és Farkas Vajk is. Büszke vagyok a kórusunkra is, amelynek Gyöngy a karvezetője, én pedig szívesen kísérem orgonán a műveket, vagy éneklek a mindig kihívást jelentő mezzo szolamot.

Különösen nagy örömmel tölt el, hogy ma (amikor sok helyen már egyáltalán nincs kántor) a mi templomunkban tehetséges fiatalok is szolgálnak, akiknek igyekszünk átadni Gyönggyel az egyházzene szeretetét, és gyakorlati tapasztalatainkat.

Rauscherné Horváth Gyöngy

Amikor 1999 augusztusában Üllőre költöztünk, az első misén Kornél atya felolvasta a Váci Egyházmegye hirdetését a kántorképzőről. A szüleim megkérdezték, hogy van-e kedvem hozzá, és én gondolkodás nélkül igent mondtam. Azt hiszem, nagyon szerettem volna a nagyapám nyomdokába lépni egy kicsit, aki kántor és ének-zene tanár volt.

2003-ban szereztem a kántori okleveletem Vácon, és azóta igyekszem bekapcsolódni az egyházközség liturgikus szolgálatába és zenei életébe. Sokat tanultam kedves barátnőmtől és mentoromtól, Zsófitól, aki ekkor már profi kántor volt évek óta.

2011-ben vetődött fel, hogy állandó kórust kéne alakítani, amely a szentmiséken szolgálna, és az ünnepeket szebbé tehetné énekével. Így 2011 karácsonya óta működik töretlenül a mai Szent János Schola, ahol állandó segítőm Zsófi, aki hősiiesen vállalja a kíséreteket és a szolampróbákat is. Hála Istennek most már a fiatal nemzedékre is számíthatunk, akik így megkönnyítik a munkánk, és tehetségükkel új lendületet adnak nekünk, öreg rókáknak.

Nagyon várom az új orgonánkat és bízom benne, hogy ki fogjuk tudni aknázni az új lehetőségeket, amiket nyújt majd a nagyobb hangszer. Szeretnék majd többet gyakorolni, hogy minőségi zenével dicsérhessem az Urat a hívek örömeire. Köszönöm, hogy támogató, szeretettelgi légkörben dolgozhatunk, és mind a hívektől, mind József atyától sok pozitív visszajelzést kapunk.

Végül szeretnék mindenkit buzdítani arra, hogy kapcsolódjon be a közös munkába, mert aki énekel, az kétszer imádkozik. Hálával: Gyöngy

Gali Mária

Már egész kicsi gyerekkorom óta szerettem volna kántor lenni. Mostanra már tudom, azért szolgálom a templomban, mert az orgonazene és az ének számomra nemcsak zenei feladat, hanem imádság és a hitem kifejezése is. Motivál, hogy az egyházzene által egy közösség aktív tagja lehetek, és a zenén keresztül segíthetek másoknak is megélni az ünnep és a lelki elmélyülés pillanatait. Rendszeresen készülök a templomi alkalmakra, így veszek részt a szolgálatban.

Jelenleg zenei szakgimnáziumba járok, fuvola szakra. Mellette doboloni, zongorázni, orgonálni is tanulok, és idén nyáron elkezdem a katolikus kántorképzőt is.

Fazekas-Szűcs Ágnes

Mivel édesanyám az üllői templom egyik kántora, és hobbija az egyházzene, mindig szorgalmazta, hogy a gyerekei is tanuljanak zenét. Én elsős koromban kezdtem zongorázni, később érdeklődésem az orgona felé fordult, és bár mindig tudtam, hogy nem leszek hivatásos zenész, mégis bekapcsolódtam hat évvel ezelőtt a zenei szolgálatba.

Mivel a Szegedi Egyetem Fogorvostudományi Karán tanulok, keveset vagyok itthon, de szívesen orgonálok Isten dicsőségére.

Külön öröm, hogy jó közösségben,

unokatestvéremmel Kingával, öcsémmel Barnabással és barátaimmal együtt zenélhetünk.

Hofbauer Kinga

Már hatodik éve végzek egyházzenei szolgálatot a templomunkban, amely mellett jelenleg az érettségi vizsgáimra készülök, a jövőben pedig magyar-történelem szakos tanárként szeretnék elhelyezkedni.

A zene kisgyermekkorom óta meghatározó része az életemnek: nyolc év zongoratanulás után jelenleg fuvolán játszom, és hálás vagyok, hogy ezzel a tudással dicsérhetem az Urat. Nagy öröm számomra, hogy a zenei szolgálatunk is hozzájárult a templomi ifjúsági közösségünk megerősödéséhez, amely mára egy igazán összetartó és jó csapattá kovácsolódott.

Bízom benne, hogy játékkal a jövőben is közelebb hozhatom a híveket Istenhez és egymáshoz a szentmisék alkalmával.

Nagy Orsolya

Idén fejeztem be gimnáziumi tanulmányaimat a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolában, ahol a kóruséneklés kapcsán vált az egyházzene az életem részévé. Iskolai éveim alatt számos szentmisén szolgáltunk, énekeltünk több egyházi rendezvényen is, melyek arra indítottak, hogy saját közösségemben is bekapcsolódjak a kántori szolgálatba.

Gyöngy és Zsófi javaslatára ezért elkezdtem a kántorképzőt, ahol sok mindent megtanultam, és amelyet idén fogok befejezni.

Isten segítségével remélem, hogy olyan kántorral válhatok, aki szolgálatával és énekével örömet szerez a közösség tagjainak, és méltó módon segíti a liturgia ünneplését.

Pati-Nagy Boglárka

15 éves koromban találkoztam először az egyházi zenével, korábbi templomi közösségemben, Budapesten egy gitáros énekkarban – itt leginkább dicsőítő énekeket énekeltünk. Emellett a Szent István Konzervatórium vegyeskarában is énekeltünk különböző szerzőktől (pl. Bach vagy Kodály) népének- és korál-feldolgozásokat más, világi kórusművekkel együtt.

Jelenleg a Zeneakadémia hallgatója vagyok

egyházzene szakon, ahol orgonálni, vezényelni és énekelni tanulunk, hogy a liturgia egyre színesebb legyen mindannyiunk számára. Mindemellett pedig most már havi egy alkalommal én szolgállok az üllői templomban szombat esti szentmiséken. Továbbá a Keresztelő Szent János Kórusban is énekelek, a szoprán szólamot erősítem.

Fazekas-Szűcs Barnabás

Jelenleg az ELTE fizika szakos hallgatója vagyok, tavaly érettségiztem a Budapesti Piarista Gimnáziumban, amelynek kórusában 6 évig énekeltem. Több rangos versenyen értünk el szép helyezést, illetve turnéztunk határon innen és túl. Az énekkaros évek, és az otthoni zeneszerető környezet megtette hatását, templomi barátaimmal szívesen énekelek szentmiséken, szentségimádáson, illetve – amikor időm engedi – segítem a Keresztelő Szent János Kórus basszus szólamát.

balról jobbra: Fazekas-Szűcs Ágnes, Hofbauer Kinga,
Fazekas-Szűcs Barnabás, Gali Mária, Nagy Orsolya,
Pati-Nagy Boglárka

Büszkeség számunkra, hogy Orsi – 4 éves tanfolyam eredményeképpen – július végén képesítő vizsgát fog tenni, és megkapja kántori oklevelét. Gali Mária pedig most kezdi a kántorképzőt, így néhány éven belül ő is végzett kántor lesz. Pati-Nagy Bogi a Zeneakadémia alapképzését az idén fejezte be, és ősztől remélhetőleg a mesterképzésen folytatja tanulmányait.

Egyházzenet többféle iskolában is tanulhatnak az érdeklődők. A Zeneakadémián BA alapképzést követően mesterképzésen is tanulhatnak a hallgatók vokális (ének) és instrumentális (hangszeres) egyházzene. Több főiskola – így a Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola, a Brenner János Hittudományi Főiskola (Győr), az Apor Vilmos Tanítóképző Főiskola (Vác), az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem (Eger) – is indít kántor szakot, ami főiskolai végzettséget ad. Emellett Budapesten a Harmat Artúr Központi Kántorképzőn 4 éves nyári intenzív kurzuson tanulhatnak az egyházzene iránt érdeklődők, illetve Székesfehérváron, Veszprémben, Pécsen, Debrecenben, Győrben és Kaposváron is indulnak tanfolyamok. És egy érdekesség: nemrég indult a budapesti Ward Mária Gimnáziumban egyházzenei szakképzés 9-13. osztályos tanulóknak, illetve OKJ-s képzés. Tehát számos lehetőség áll rendelkezésre annak, aki ezt a csodálatos szolgálatot szeretné végezni.

szerkesztőség

A kereszténység kétezer éve

VIII. rész: Hanyatló birodalmak és a kultúra újjászületése – a világ 826-ban

A kereszténység 2000 éve létezik, és hosszú ideje a legnépesebb vallás a Földön. Többrészes írásunkban azt tekintjük át, hogyan változott a világ és benne a kereszténység ezalatt a két évezred alatt.

Ahogy az ókori világot romba döntő népvándorlás és pestisjárvány hullámai alábbhagytak, Európa, Észak-Afrika és Ázsia nagy részét újra óriási birodalmak

egyesítették. Ezek a kora középkori birodalmak azonban eltértek az ókori birodalmaktól, mert már nem vallási sokszínűség jellemezte őket, hanem egy-egy világvalláshoz kötődtek. A IX. század elején az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig terjedő sávot nyugatról keletről a katolikus keresztény Frank Birodalom, az ortodox keresztény Bizánci Birodalom, a muszlim

Abbászida Kalifátus, valamint az addig gyorsan terjedő buddhizmussal szemben egyre inkább a kínai hagyományok és a konfucianizmus felé forduló Tang Birodalom uralta. 826-ban ezek a hatalmas államok még erősnek tűntek, de a központjuktól távolabbi területek közül már többet elveszítettek, és az elkövetkező években látványosan meggyengültek, vagy akár fel is bomlottak.

A Frank Birodalom Martell Károly unokája, Nagy Károly hosszú uralkodása alatt élte fénykorát, aki hadjárataival egyesítette Európa jelentős részét. A pápa védelmében legyőzte a longobárdokat, és birodalmához csatolta Észak-Itáliát. Harminc éven át tartó, véres harcban leigázta a pogány szászokat, erőszakkal keresztény hitre térítette őket, ezzel a mai Németország északi részét is elfoglalta. Visszaszorította az arabokat a Pireneusokon túlra, és legyőzte a Kárpát-medencében élő avarokat, az újonnan elfoglalt határvidékeken, Hispániában és Pannóniában örgrófságokat hozott létre. Ezzel a Brit-szigetek és az észak-spanyolországi Asztúria kivételével az összes nyugati, latin rítusú keresztény területet egyetlen birodalomban egyesítette. Nem meglepő, hogy 800-ban a pápa római császárrá koronázta – a nevéből mégis a szláv nyelvek és a magyar nyelv király szava alakult ki.

Nagy Károly terjesztette a kereszténységet, és birodalmát a katolikus egyházra építette. Zsinatokon elnökölt, püspökségeket és kolostorokat alapított, ő nevezte ki a püspököket és az apátokat. A birodalomban 800 kolostor működött, a császár mindegyikben kötelezővé tette a bencés regulát, és a bencés kolostorokban zajlott az oktatás. Az ekkor kibontakozó Karoling-reneszánsz során rakták le a középkori nyugati keresztény kultúra alapjait.

Nagy Károly 814-ben bekövetkezett halála után egyetlen életben maradt fia, Jámor Lajos követte a trónon. Megszűntek a hódítások, az új császár fiai többször is fellázadtak apjuk ellen, és erőskezü uralkodó híján semmi sem volt, ami összetartotta volna birodalmát. Végül Jámor Lajos halála után három évvel, 843-ban három fia a verduni szerződésben felosztotta a Frank Birodalmat: a nyugati Frank Királyságból lett később Franciaország, a Keleti Frank Királyságból pedig Németország. A Karoling-dinasztia tagjai még egy évszázadig uralkodtak, de államaik hercegségekre és grófságokra bomlottak.

A Nyugat-Európánál akkor még jóval fejlettebb Bizánci Birodalom a IX. század elején újra válságba került. 811-ben I. Niképhorosz császár hadjárata a pogány bolgárok ellen katasztrófával végződött: a bolgárok bekerítették és megsemmisítették a bizánci sereget, maga a császár is elesett, koponyájából Krum kán ivókupát készíttetett. Ezután egymást gyorsan váltó császárok követték egymást a trónon, és újra megerősödött a birodalmat korábban már a polgárháború szélére taszító képromboló mozgalom. 821-ben Kis-Ázsiában hatalmas felkelés tört ki Szláv Tamás vezetésével, amelynek fő erejét a túladoztatott parasztság, a képtisztelők és a paulikánus eretnekek alkották. A felkelők több mint egy éven át ostromolták Konstantinápolyt, de végül II. Mikhaél császár, az új bolgár kán, Omurtag segítségével 823-ban legyőzte őket, elfogta és kivégeztette vezetőjüket. A felkelésben meggyengült Bizánci Birodalom azonban újabb területeket veszített az arabokkal szemben: 824-828 között arab kalózok elfoglalták Krétát, ahol önálló emírséget hoztak létre, 827-ben pedig az észak-afrikai Aglabidák elkezdték Szicília meghódítását.

Ebben az időszakban, Theophilosz császár 829-842 között tartó uralkodása alatt említi először írott forrás, egy bizánci krónika a magyarokat, mint a bolgárok szövetségeseit. A legújabb régészeti kutatások alapján ma már úgy tartja a történettudomány, hogy a magyarok valamikor ekkor hagyhatták el a Volga és a Káma vidékén fekvő, később Magna Hungáriának nevezett őshazát, és ekkor költöztek a Dnyeper és az Al-Duna között fekvő Etelközbe. A finnugor nyelvű magyarok ekkor már a sztyeppei török lovasnépekhez hasonló kultúrával és életmóddal rendelkeztek. Írott források híján szinte semmit sem tudunk az azelőtti és akkori történetükről, de az biztos, hogy hatott rájuk a VII. században fennállt onogur törzsszövetség – hiszen Magyarország idegenek között szokásos elnevezése, a Vengrija, Ungarn, Hungaria az onogur szóból származik –, valamint a kelet-európai sztyeppét a VII-X. század között uraló Kazár Kaganátus.

Az 1200 évvel ezelőtti világ legnagyobb és legfejlettebb birodalma az Abbászida Kalifátus volt. Az iszlám születése és az arab hódítás nyomán létrejött Arab Birodalomban sokáig az Omajjád-dinasztia uralkodott. 750-ben azonban megdöntötte hatalmukat az Abbászida-dinasztia, amelyet az addig háttérbe szorított megtértek, tehát a nem arab muszlimok, és az elnyomott síiták, az iszlám kisebbségbe szorult ágának követői támogattak. Az Abbászidák kiirtották az Omajjádokat, a család egyetlen túlélő tagja a távoli Hispániába menekült, és létrehozta ott az iszlám világ első önálló emírségét. A kalifátus székhelyét áttették a 762-ben alapított új fővárosba, Bagdadba, és sok mindent átvettek a korábban meghódított perzsáktól.

A IX. század elején, Az Ezeregyéjszaka meséiből is ismert Hárún ar-Rasíd idején az Abbászida Kalifátus a fénykorát élte: Bagdad egymillió lakosával a Föld legnagyobb városa, a kereskedelem, a tudományok és művészetek sugárzó központja lett, a teljhatalmú kalifa pedig nemcsak az Észak-Afrikától Közép-Ázsiáig terjedő hatalmas birodalom, hanem a szunnita iszlám feje is volt. A birodalom nyugati területei azonban önállósodtak: az Idriszidák a mai Marokkó, az Aglabidák pedig a mai Tunézia területén hoztak létre önálló emírséget. Hárún ar-Rasíd halála után fiai között trónharc tört ki, amit 813-ban Al-Mamún nyert meg, és egészen 833-ig uralkodott. Uralkodása alatt folytatódott a kulturális virágzás, a kalifa bőkezűen támogatta antik görög és más idegen nyelvű művek arabra fordítását, ezzel megőrizve azokat, ugyanakkor alatta és utódai alatt folytatódott a túlságosan nagyra nőtt birodalom széthullása is.

Bán Róbert

„Emeld fel a tekinteted!” – XIV. Leó pápa apostoli útja Spanyolországba

A Szentatya nemrégiben egyhetes apostoli látogatást tett Spanyolországban, érintve a fővárost Madridot, Barcelonát, valamint a Kanári-szigeteket. Közhely, hogy Spanyolország erősen katolikus, ám az elmúlt évtizedekben ez a megállapítás egyáltalán nem tükrözte a valóságot. Sőt, a társadalom egy részében újraéledt a kifejezetten támadó antiklerikális érzület is, miközben totálissá vált az elvilágiasodás és a fogyasztói társadalom.

Egy brit művészettörténész mondta: „a nyugati civilizáció alapján az Egyház alkotása”. Mégis, a civilizációnk és az Egyház közötti kötelékeket folyamatosan vagdossák el az újabb és újabb ideológiák és képviselőik. Ezért is megindító látni, hogy mégis milyen mélyen gyökerezik a katolikus egyházfő iránti megkülönböztetett tisztelet a társadalmainkban. XIV. Leó pápa mostani spanyolországi látogatása mindennél egyértelműbb jelét adta ennek. S ahogyan a fiatalok fogadták a Szentatyát, az önmagában is reményt ad a kontinens számára. 15 éve járt utoljára katolikus egyházfő Spanyolországban, és olyan fogadtatásban részesült, amilyenre még a helyiek se számítottak. A pápalátogatás hitben, keresztény identitásban megerősítő hatása vitathatatlan, az egyhetes eseménysorozat alatt pedig az ibériai ország minden megosztottságot félretéve a legjobb arcát mutatta.

XIV. Leó pápát a spanyol királyi pár köszöntötte a madridi királyi palotában a teljes állami és katonai vezetés jelenlétében, olyan ünnepélyes ceremóniával, ami más államfőnek nem jár ki. De XIV. Leó az első pápaként felszólalt a spanyol parlament két házának közös ünnepi ülésén is, ahonnan csak a legszélsőbaloldaliabb párt néhány képviselője maradt távol.

A Szentatya beszéde jól példázza a pontifikátusát is: hidat akar képezni az Egyházon belül meglévő irányzatok között, de ez a kiegyensúlyozó hozzáállás jellemzi a világnak szóló üzeneteit is. Minden politikai erő számára volt üzenete, legyen szó a migrációs kérdésről, a társadalmi megosztottság leküzdéséről, a keresztény gyökerek ápolásáról, de leginkább az élet mindenek feletti védelméről. Mindezt abban a parlamentben, ahol az abortusz alapjoggá minősítéséről tárgyalnak, nemrég pedig az eutanáziát legalizálták. XIV. Leó jó diplomáciai érzékkel úgy tudott mindenki számára intő, egyben megerősítő üzenetet megfogalmazni, hogy a parlamenti patkó bal oldalától a jobb oldaláig mindenki 7 perces tapssal „jutalmazta” a pápai felszólalást, köztük az ország miniszterelnöke is, aki büszke ateista.

De a pápalátogatás legemlékezetesebb momentumai a szentatya és az emberek találkozásai voltak. XIV. Leót milliók köszöntötték az utcákon. A madridi úrnapi szentmisén és körmeneten a becslések szerint 1,2 millióan vettek részt, a Real Madrid stadionja,

a nyolcvanezres Bernabeu is zsúfolásig megtelt az egyházmegyei találkozóra. Külön rendezvény keretében találkozott a pápa a civil társadalommal, ahol karitatív szervezetek mellett szakszervezeti vezetők(!), és olyan hírességek köszöntötték a pápát és osztották meg hitüket, kételyeiket, kéréseiket, mint a híres színész, Antonio Banderas. A Kanári-szigeteken pedig menekültekkel és az őket segítő szervezetekkel találkozott a pápa.

Természetesen Madrid és Barcelona most is rivalizáltak egymással. A pápát köszöntők létszámában és lelkesedésében a főváros, Madrid győzött, de kreativitásban Barcelona, ahova azért érkezett a Szentatya, hogy felszentelje a legendás Sagrada Familia bazilika nemrég elkészült, Jézus Krisztusról elnevezett tornyát, amellyel a világ legmagasabb templomává vált a város jelképe. A felszentelés egybeesett a templom tervezője, a boldoggá avatás felé tartó Antonio Gaudí halálának századik évfordulójával. A felszentelési ünnepség, valamint az ahhoz kapcsolódó fantasztikus fény és drónjáték beleégett a kollektív emlékezetbe. XIV. Leó a vallásilag hűvösebb katalánokat is felrázta, még úgy is, hogy volt bátorsága az egység fontosságáról beszélni abban a Katalóniában, ahol sokan elszakadtá szeretnének.

De a spanyolországi látogatás főszereplői és hajtóerői a fiatalok voltak mindhárom helyszínen. Madridban a fiatalok számára szervezett vigilián közel hatszázezen imádkoztak felváltva csendben térdelve és énekelve, amihez a zenét olyan fiatal együttesek, mozgalmak adták, akik újra divatba hozták az Isten felé fordulást az új generációk számára. Merthogy ma ez a „tendencia” a fiatalok között Spanyolországban, sok más nyugati társadalomhoz hasonlóan. A fiatal generációk kezdik átérezni, hogy a fogyasztói társadalom, a „progresszió” ugyan sok kényelmet adnak, de végeredményben sehova se vezetnek, legfeljebb az ürességbe, a semmibe. A most felnövekvő generáció jelentős része már nem ellenségesen viszonyul a valláshoz, hanem inkább érdeklődéssel és nyitottsággal. Egymást érik a vallásos együttesek, mozgalmak, de a nagy popsztárok között is óriási sikere van a vallásos témájú zenének – több tízmillió letöltésekről beszélünk –, sőt 2025 egyik legnézettebb spanyol filmje egy fiatal lány szerzetesi hivatásának a történetét mutatja be. S amíg tíz évvel ezelőtt a spanyol fiatalok 31%-a mondta magát katolikusnak, ma ez a szám 45%-ra emelkedett.

„Emeld fel a tekinteted!”, volt a pápalátogatás jelmondata és himnusza. XIV. Leó pápa ebben az egy hétben elérte, hogy milliók emelték tekintetüket a keresztre szegezett Krisztusra. Imádkozzunk, hogy még sok-sok országban legyen ez így, de mindenekelőtt mi is emeljük fel a tekintetünket újra és újra!

Farkas Vajk

Összefoglaló az orgona cseréjéről

Az üllői templomban 1836-ban már volt orgonánk, mert Banhejer Tóbiás pesti orgonakészítővel szerződött Szarvas Ferenc plébánosunk, hogy az orgonát kijavítja 83 forintért.

Hegedűs István plébános levele: „Nyilvános köszönet, Üllő, 1881. szept. 15. Híveim régi forró vágya valósult meg, midőn csinos egyházunkat annak megfelelő, buzgalmakat fejlesztő s így lelki üdvökre szolgáló tízváltozatú orgona ékesíti. Nyilvános közeg útján is őszinte elismerésemet és köszönetemet nyilvánítom cz. Steinreich Lipót orgonakészítő úrnak, mint ki a szerződés pontjainak híven megfelelni, s úgy külsőn, mint jó belső szerkezet által csinos és tökéletes művet létrehozni, s ekként nevének maradandó emléket állítani iparkodott; miért is nevezett orgona készítő urat szabadjon paptársaim nagybecsű figyelmébe ajánlanom.” (megjelent a Néptanítók Lapjában). Megjegyzés: Steinreich Lipót 1883-ban Monoron is épített egy orgonát a katolikus templomban.

1916-ban a katonákkal együtt „bevonult” a katolikus templom három harangja is, a következő évben pedig – hadianyag formájában – az orgonasípok álltak a hadsereg szolgálatába.

1944-ben a második világháború vége felé súlyos harcok dúltak a környéken. A templomot bombatalálat érte, melynek következtében súlyos károkat szenvedett. Koczó Endre elmondása szerint a németek lötték Üllőt. Három lövedék csapódott be a templom környékén, egy jobbra a toronytól, egy balra és a harmadik telibe találta. Ledőlt a bombatalálatot kapott torony és a főhomlokzat egy része, illetve beszakadt a tetőszerkezet, megsemmisült az orgona. Tető híján egy ideig a szabad ég alatt miséztek a kormos falak között.

1966 elején a következőket írták a templomi orgonákról: „A ma és a jövő modern orgonája nem lehet a romantikus folytatása, de a barokk ízlés szolgái utánzása sem vinné előbbre fejlődését. Mégis a régi orgonák tanulmányozása, a helyes elvek átvétele, az orgona természetének kibontakoztatása a legfontosabb alapfeltétele annak, hogy a modern orgonaépítéssel helyes irányban fejlődjék. (...) Az új út fokozatosan bontakozott, ill. bontakozik ki. A külső formát tekintve

a mai irányzat a jobb hangzás érdekében a szekrény nélküli elrendezést karolta fel. A tapasztalat azonban azt mutatja, hogy a zárt szekrény jobban biztosítja a hangok egybeolvadását és „előre” hangzását. Ezért a legújabb orgonákon dobozszerű egyszerű szekrény-megoldást alkalmaznak. A profán alkalmazások ellenére az orgona ma is elsősorban a klasszikus orgonairodalom örökbecsű értékeinek hangszere, amely ismét mind nagyobb közönséget vonz.”

Példának a mi új orgonánkat hozták és fényképet is közöltek róla:

Ehhez a két manuálos, 17 regiszteres orgonához a Fővárosi Művészi Kézműves Vállalat orgonaüzeme készítette a költségvetést dr. Szigeti Kilián bencés főiskolai tanár 1964-es tervei alapján. 1966-ban a Magyar Hangszerkészítő vállalat gyártotta le az orgonát dr. Korompay Tibor esperesplébánosnak, és a híveknek köszönhetően. Az orgona püspöki megáldása 1966. szeptember 13-án volt a szentmise előtt.

A hangszert dr. Léber Lipót 1977-ben újjátarta fel, ezt követően két ízben került sor tisztításra, hangolásra.

Sajnos azonban földi dolgaink közül semmi sem örökéletű! Mintegy húsz esztendővel ezelőtt kezdtünk hibákat észlelni, mivel azonban egy plébánosnak vagy kántornak nem feltétlenül kell az orgona felépítéséhez, műszaki jellemzőihez értenie, ezért Kornél atya kihívta a Pécsi Orgonaépítő Manufaktúra Kft. munkatársait (ez ma Magyarországon a legismertebb orgonákkal foglalkozó cég), miként és mennyi pénzért lehetne a hangszert felújítani, felhangolni. Akkor szembesültünk azzal a ténnyel, hogy szeretett

hangszerünk – bármennyire is a szívünkhöz nőtt – mind az anyagát, mind technikai megoldásait tekintve rossz minőségű és elavult; javítása, korszerűsítése gigantikus összeget emésztene fel, célszerűbb és anyagilag is kifizetődőbb egy használt, de jó minőségű orgona beszerzése.

Tavaly nyáron éreztük, hogy a helyzet immár tarthatatlan, ezért szakmai ismeretségi körünkből beszereztünk szakvéleményeket. Valamennyi hozzáértő megerősítette, hogy orgonánknak nincs jövője, 5-6 éven belül egyszerűen leáll. Ezért hát belevágtunk az orgona cseréjének megvalósításába! Elsőként sikerült szereznünk egy nagyobb összeget a projekthez, és felhívásunkra a hívek is adományoztak, amelyet ezúton is hálásan köszönünk – sajnos azonban még mindig hiányzik 1,5 millió forint.

Megbíztuk Pusker János orgonaépítő mestert a munkálatokkal, aki már közel 20 ilyen projektet vitt végig. Megkezdődött a munka, az orgonánk lebontásra került, utolsó szolgálata 2026. május 3-án, vasárnap volt a szentmisén.

Az új orgona Németországból érkezik az üllői templomba, mind technikailag, mind művészi szempontból is kiemelkedő minőségű hangszer. Méretében impozáns, és hangzásában is megfelelő a templom méreteihez. A hangszer 24 különféle hangszínt fog tartalmazni, melyek között az alapnak vehető Fuvola és Principál karok, illetve a különleges szólisztikus hangszínek Trombiták és Solo Cornett is megtalálható lesz. Jelenleg a műszaki munkálatok folynak, illetve vakolás, festés és burkolás is lesz a közeljövőben, aztán augusztus végétől kezdődik az új orgona felépítése, amely mindennel együtt várhatólag karácsonyra készül el.

Szóljon ez a hangszer Isten dicsőségére, és a hívek örömére! A projekt megvalósításához még folyik az adománygyűjtés.

Lehetőség van egy-egy síp „örökbefogadására” az új hangszerből a síp méretétől függően: 20.000 Ft – 15.000 Ft – 10.000 Ft – 8.000 Ft – 5.000 Ft vagy 3.000 Ft! Aki szeretne ebben részt venni, kérjük, jelentkezzen irodai időben Vargáné Maja plébániai irodavezetőnél, a Községi Ház kistermében. Előre is köszönjük!

Mezei Zsófia, Zentai István

Üllőiek ismét Csíksomlyón

„Boldog az ember, akinek ereje benned gyökerezik, s akinek szíve zárandokútra készül.” (Zsolt 84,6)

Nagy örömmel és hálával a szívünkben vettünk részt az idei csíksomlyói zárandoklaton. Már az előző év őszén megkezdtük a szervezést. A jelentkezések összegyűjtése, a szállás és az utazás megszervezése, valamint a lelki felkészülés mind azt mutatta, hogy közösségünk tagjai milyen nagy várakozással tekintettek erre a kegyelmekben gazdag útra. Már ekkor érezhető volt, hogy nem egyszerű kirándulásra indulunk, hanem egy olyan zárandoklatra, amelynek célja a lelki megújulás, a hit megerősítése és a Szűzanya közbenjárásának kérése.

Utazásunk csütörtök hajnalban kezdődött. Az esti órákban kissé elfáradva 41 fővel érkeztünk meg sikaszói szálláshelyünkre. Fáradtságunk azonban hamar szertefoszlott, amikor megpillantottuk a bennünket körülölelő csodálatos tájat. A Hargita hegyeinek ölelésében fekvő Sikaszó különleges békét és nyugalmat árasztott. A fenyvesek illata, a hegyek csendje és a természet szépsége azonnal felüdítette testünket és lelkünket egyaránt. Úgy éreztük, mintha maga a teremtett világ hívna bennünket arra, hogy elcsendesedjünk, és nyitott szívvel készüljünk a ránk váró lelki élmények befogadására.

Zárandoklatunk során minden reggel és este közösen imádkoztunk személyes és közösségi szándékainkért. Gondolatainkban és könyörgéseinkben hordoztuk családjainkat, betegeinket, közösségeinket, nemzetünket és mindazokat, akik lelki támogatásunkat kérték. A közös elcsendesedés megerősítette összetartozásunkat, és segített megélni, hogy Krisztusban valóban egy nagy lelki család vagyunk.

Pénteken az Almási-barlanghoz kirándultunk, a Vargyas-szoros lenyűgöző sziklaalakzatai között haladtunk, útközben a teremtett világ szépségében gyönyörködhattunk, amely Isten bölcsességét és gondviselő szeretetét hirdette számunkra. Külön öröm volt látni, hogy a programon részt tudtak venni az idősebb testvéreink is. A közösen megtett út során nemcsak a természet szépségeihez kerültünk közelebb, hanem egymáshoz is.

Szombaton érkezett el zárandoklatunk csúcspontja. Kora reggel, fél hétkor indultunk útnak, majd Csíkszeredában leparkolva gyalog folytattuk utunkat a kegyhely felé. A mintegy három kilométeres zárandokút után érkeztünk meg a Jézus-hágóhoz. Innen állomásról állomásra haladva jártuk végig és imádkoztuk az Örömutat. Míg a keresztút Krisztus szenvedésének és kereszthalálának eseményeit idézi fel, addig az Örömut a feltámadás fényében vezet bennünket tovább. Elmélkedései végigkísérik a feltámadt Krisztus megjelenéseit, a tanítványokkal való találkozásait, mennybemenetelét és a Szentlélek eljövetelét. Családonként vállaltuk az egyes állomások vezetését, így mindenki személyesen is bekapcsolódhatott az imádságba. Ahogy a meredek hágón egyre feljebb haladtunk, lépéseinket imádság és ének kísérte. Nagy örömet jelentett számunkra, hogy az út során számos olyan zárandok is csatlakozott hozzánk, akik nem a mi csoportunk tagjai voltak. Bekapcsolódtak az imádságba, együtt válaszoltak, énekeltek, és velünk együtt elmélkedtek az Örömut állomásain. Megható volt megtapasztalni, hogy bár különböző településekről, közösségekből és országrészekből érkeztünk, a hit, az imádság és a Krisztusba vetett remény egyetlen nagy

lelki közösséggé formált bennünket. Különleges lelki élményt jelentett megélni, hogy Krisztus feltámadásának öröme nem csupán egy kétezer évvel ezelőtti esemény emléke, hanem ma is élő valóság, amely reményt, vigasztalást és új erőt ad életünk mindennapi küzdelmeihez. Az Örömut állomásai arra emlékeztettek bennünket, hogy a kereszt soha nem a végső szó az ember életében. Krisztus győzelmet aratott a bűn és a halál fölött, és feltámadásával minden hívő számára megnyitotta az örök élet kapuját.

Miközben a Nyereg felé közeledtünk, egyre inkább átérezhettük, hogy zárandokutunk nemcsak egy földi cél felé vezetett, hanem hitünk legmélyebb titkára, a feltámadás reményére irányította figyelmünket. A közös imádság, a természet szépsége, valamint a velünk együtt haladó és imádkozó zárandokok sokasága különösen felemelővé és emlékeztetővé tette ezt az utat.

A Nyeregben több százezer búcsújáróval együtt vettünk részt az ünnepi szentmisén, amelyet Székely János szombathelyi megyéspüspök celebrált. A szentmise egyik legmeghatározóbb része a püspök atya szentbeszéde volt, amely mélyen megérintette csoportunk tagjait. Beszédében arra hívta fel a figyelmet, hogy a mai világ bizonytalanságai, megosztottsága és nehézségei közepette különösen fontos, hogy Krisztusba kapaszkodjunk, és hitünkben merítsünk erőt a mindennapokhoz. Arra buzdított bennünket, hogy ne a félelem, hanem a remény emberei legyünk, hiszen Krisztus ma is velünk jár, előttünk halad, és biztos támaszt nyújt életünk minden helyzetében.

Különösen megragadott bennünket a családokról szóló tanítása. Rámutatott arra, hogy a hit első és legfontosabb iskolája a család, ahol a gyermekek először találkoznak az imádsággal, a szeretettel és Isten jelenlétével. Ebben a küldetésben kiemelkedő szerepük van az édesanyáknak, akik sokszor csendes áldozathozattal, kitartó imádsággal és személyes példájukkal őrzik és adják tovább a hitet gyermekeiknek. Az ő szeretetük, gondoskodásuk és Istenbe vetett bizalmuk gyakran egész családokat tart meg és vezet közelebb Krisztushoz. Ugyanakkor a hit továbbadása közös feladata az édesapáknak, nagyszülőknek és az egész keresztény közösségnek is.

A püspök atya hangsúlyozta, hogy keresztényként felelősségünk van a következő nemzedékekért. Nem elegendő megőriznünk őseink hitét, hanem tovább is kell adnunk azt gyermekeinknek és unokáinknak. Csak így maradhat élő a keresztény hit, a magyar kultúra és nemzeti összetartozásunk. Arra hívott bennünket, hogy

legyünk „íz-ig-vérig keresztények”, akik nem csupán szavaikkal, hanem életükkel is tanúságot tesznek Krisztusról.

A szentbeszéd végén különösen erősen éltük meg, hogy a több százezer zarándokkal együtt valóban egy nagy lelki családot alkotunk. A közös hit, az imádság és a Szűzanya iránti tisztelet összeköt bennünket, bárhol is érkezünk. A szentmise után sokáig velünk maradt az a remény és lelki erő, amelyet ezen a kegyelmekben gazdag ünnepen kaptunk.

Vasárnap Sikaszóban vettünk részt szentmisén. A szentbeszédben Mátyás Gábor atya barátaiként köszöntött minket, és külön hangsúlyozta a Szűzanya oltalmát és közbenjárását. Rámutatott arra, hogy a magyar nép történelme során számtalanszor tapasztalta meg Mária segítségét és pártfogását, ezért bizalommal fordulhatunk hozzá ma is,

tudva, hogy minden imánkat Fiához viszi.

A szentmise után felkerestük a Jézus Szíve-kilátót. A magasból elének táruló csodálatos panoráma ismét Isten teremő hatalmára és szeretetére emlékeztetett bennünket. A természet szépsége, a közösen átélt élmények és a lelki feltöltődés méltó lezárását jelentette zarándoklatunknak.

Hálát adunk a Jóistennek a kegyelmekben gazdag napokért, a biztonságos utazásért, az együtt töltött időért, és mindazokért a lelki ajándékokért, amelyeket ezen a zarándoklaton kaptunk.

Imádkozzunk azért, hogy a Csíksomlyón szerzett élmények és lelki megerősödés minden napjainkban is elkísérjenek bennünket, és segítsenek minket abban, hogy hitünket örömmel, reménnyel és hűséggel éljük meg.

Nagy Erika

„Az orgona szép hangszer. Van benne valami az emberi hangból és a mennydörgésből, ami az Isten hangja.”

SÍPÖRÖKBEFOGADÁS

Adománygyűjtés az Üllői Római Katolikus Templom új orgonájának megvalósításáért

EGY KIS TETT EGY NAGY DOLOG SZÜLETÉSÉÉRT.

TE IS LÉGY JELKÉPES GAZDÁJA EGY ORGONASÍPNAK – FOGADJ ÖRÖKBÉ EGYET MOST!

A templom régi orgonáját hamarosan új hangszer váltja fel. A megvalósításhoz tisztelettel kérjük az Ön támogatását!

A síp méretétől függően: 20.000 Ft – 15.000 Ft – 10.000 Ft – 8.000 Ft – 5.000 Ft vagy 3.000 Ft-ért lehet örökbefogadni sípokat!

Aki szeretne ebben részt venni, kérjük, jelentkezzen irodai időben Vargáné Maja plébániai irodavezetőnél, a Községi Ház kistermében. Előre is köszönjük!

Egyházközségi hírek

- Augusztus 15-én gyalogos zarándoklatot szervezünk Máriabesnyőre. Jelentkezni Mészáros Olivér akolitushoz lehet.
- Augusztus 21-24. között fiataljaink Diósjenőn táboroznak.
- Augusztus 29-én, szombaton 19 órától szüreti bált tartunk a közösségi házban.
- Szeptember 19-én közösségünk tagjai részt vesznek az egyházmegyei jubileumi napon Vácott. A program 10 órától este 9 óráig tart, mottója: Együtt építjük. Az ünnepi misztériumjáték kezdete 19:30.

Köszönetünket fejezzük ki dr. Lőréné Rónaszéki Beának és családjának, hogy az orgonacsere ideje alatt biztosítják a liturgiához az elektromos orgonát.

Templombúcsú

2026. június 28.

9:30 – szentmise
a Keresztelő Szent János Kórus
zenei szolgálatával
(ezt közvetíti a Mária Rádió)

közös főzés

11:00 – templomismertető séta
Laza Istvánnal,
utána vetélkedő

ebéd, szeretetvendégség

Mindenkit szeretettel várunk!

Szentmisék rendje:

Hétfőn 18:00, szerda reggel 7:30
(a szerdai szentmisék július és augusztus hónapokban szünetelnek)

szombat este vigília 17:30, vasárnap reggel 9:30

Irodai idő:

hétfő és péntek 16:00-18:00 a közösségi házban.
Kérjük az esedékes egyházi adó befizetését (keresőknek 10.000 Ft, nyugdíjasoknak 5.000 Ft)!

Laudate Dominum

Az Üllői Katolikus Egyházközség lapja
XXIV. évfolyam 2. szám

Felelős kiadó: Virágh József plébános

Szerkesztők: Mezei Zsófia, Laza István, Fazekas-Szűcs Péter

Munkatársak: Bán Róbert, Farkas Vajk, Nagy Erika,

Rauscherné Horváth Gyöngy, Zentai István

Szerkesztőség: 2225 Üllő, Templom tér 4. tel.: 06-20-912-6186